

Arrest

nr. 248 830 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 augustus 2020 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 juli 2017 een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van artikel 10*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 20 november 2017 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, die telkens werd verlengd tot 26 februari 2020.

1.2. Op 11 augustus 2020 nam de verwerende partij een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...] +

het kind [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 13, §4, eerste lid, 3).

Betrokkene huwde met D.S. (...), hierna de referentiepersoon) op 23/04/2005 in Rrashbull, Albanië. Op 04/07/2017 diende betrokkene een verblijfsaanvraag op basis van artikel 10bis in en werd ze in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 20/11/2017 kreeg betrokkene haar eerste A-kaart, hierna telkens verlengd tot uiteindelijk 26/02/2020. De gemeente liet ons in een mail van 07/11/2019 weten dat betrokkene niet meer samenwoonde met de referentiepersoon en dat ze gaat scheiden. Na nazicht van het rijksregister constateerden we dat betrokkene sinds 16/10/2019 niet meer samenwoont met de referentiepersoon. Op 20/11/2019 stelde onze dienst een brief op waarin we bewijzen opvroegen die onze dienst moeten toelaten om de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.” In deze brief stipuleerde onze dienst dat de reden van mogelijke intrekking het ontbreken van de gezinscel is. Het stond betrokkene dus vrij om alle bewijzen en informatie over te maken over de situatie van haar oorspronkelijke reden van verblijf, nl. gezinshereniging met haar echtgenoot. In het kader van de ontbrekende gezinscel maakten we eveneens op 20/11/2019 een brief op aan de gemeente Dendermonde en Lebbeke waarin we vroegen om betrokkene en de referentiepersoon apart uit te nodigen en hun bevindingen aan ons over te maken. Op 20/11/2019 ontving onze dienst een mail van de gemeente Dendermonde, en op 21/11/2019 een bericht van de gemeente Lebbeke. Op basis van de deze informatie stelden wij een chronologisch overzicht op: “28/01/2018 (nota bene slechts 2 maanden na het verkrijgen van haar A-kaart): betrokkene verklaarde aan het loket van Lebbeke dat ze zou scheiden en dat de referentiepersoon een relatie heeft met iemand anders. Betrokkene informeerde naar verluidt naar de voorwaarden van een eigen statuut op basis van tewerkstelling. “27/05/2019: bij de vraag tot verlenging van haar verblijfskaart wordt een woonstcontrole aangevraagd. “18/06/2019: de politie merkt tijdens de woonstcontrole op dat betrokkenen terug samen wonen sinds 17/05/2019 (dixit betrokkene). Zowel betrokkene als de referentiepersoon vertellen hetzelfde verhaal aan de wijkagent dat ze de relatie een nieuwe kans wilden geven, doch bleek achteraf dat betrokkene de adreswijziging naar Dendermonde al had aangevraagd. De informatie over de aangevraagde adreswijziging kwam onze dienst pas op 20/11/2019 te weten. °16/07/2019: aflevering van de A-kaart °16/10/2019: betrokkene en zoon verhuisden officieel naar Dendermonde. °27/11/2019: onze dienst krijgt een mail van de gemeente Dendermonde met een bericht van de politie waaruit blijkt dat betrokkenen toch een tijd definitief uit elkaar zijn, en dat de vaststellingen van juni 2019 een misverstand waren: “D.S. deelt onze diensten mee dat hij en D.R. definitief uit elkaar zijn. Inzake hun zoon hanteren zij een mondelinge co-ouderschapsregeling. [...] Wanneer wij D.S. confronteren met onze vaststellingen, deelt hij onze diensten mee dat dit een misverstand betrof omwille van zijn gebrek aan voldoende kennis van de Nederlandse taal. Hij en R. waren al uit elkaar, maar tussen hen w/as hierdoor geen ruzie meer.”(Kennissegving Politie Lebbeke, verslag dd. 25/11/2019) Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd. Betrokkene ondertekende op 27/11/2019 onze brief. Als reactie hierop werden op 13/12/2019 onderstaande documenten aan ons overgemaakt:

-blanco bewijs van goed gedrag en zeden van betrokkene (dd. 13/12/2019)
-verblijfskaart van langdurig ingezetene uit Italië, afgegeven op 07/11/2016
-loonfiches van januari t.e.m. oktober 2019 -bijvoegsel aan de arbeidsovereenkomst dd. 30/08/2019 waarbij betrokkene vanaf 02/09/2019 i.p.v. 32u/week naar 35u/week zal werken
- attest van inburgering, waarbij betrokkene slaagde voor Maatschappelijke Oriëntatie, Nederlands niveau A1 mondeling en schriftelijk, en Nederlands niveau A2 mondeling en schriftelijk (dd. 05/07/2018)
-niet betekend huurcontract zonder registratie, op naam van "dhr. T", en "mevrouw N.". Het is onduidelijk indien dit betrokkene inhoudt
-kopie van de Belgische verblijfskaart
-ongedateerde motivatiebrief waarin betrokkene haar werk, het onderwijs van haar zoon, de inburgeringscursus en haar actieve deelname aan de samenleving aanhaalt
-attest aansluiting bij de mutualiteit LM Plus dd. 03/12/2019, enkel van betrokkene -attest niet ten laste van het OCMW dd. 03/12/2019 van betrokkene Tot op heden hebben wij geen andere documenten ontvangen.

Betrokkene maakte geen documenten over in verband met haar oorspronkelijke reden van verblijf, nl. gezinshereniging, terwijl deze uitdrukkelijk werden opgevraagd (onze brief dd. 20/11/2019). De voorgelegde loonfiches en het arbeidscontract met toevoeging tonen aan dat betrokkene wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar kind. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst of in een ander land waar ze verblijfsrecht heeft op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling (zoals ze eerder al had aangegeven) dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen. In haar motivatiebrief zegt betrokkene dat ze een avondcursus voor schoonheidsverzorging in Lokeren volgt. Onze dienst heeft hier geen bewijs van ontvangen. We weten dus niet of ze effectief gaat en bovendien duidt dit niet op een bijzondere integratie. Indien betrokkene zich graag verder schoolt kan dat ook in land van herkomst of in een ander land waar ze verblijfsrecht heeft. Het bewijs dat betrokkene wel Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, tonen niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Ook het bewijs van goed gedrag en zeden, het huurcontract, het attest van aansluiting bij van de mutualiteit, en het attest van het OCMW zijn geen bewijzen van bijzondere integratie of doen geen afbreuk aan deze vaststelling. In haar brief zegt betrokkene ook dat ze actief wil deelnemen aan onze maatschappij en dat bewijst ze door te werken. Op zich is dit een positieve wending in haar dossier, maar dit ontslaat haar niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Artikel 11 bepaalt: 5 jaar na afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis §§3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijs dat de aanvraag werd ingediend.

De afgifte van de bijlage 41 bis dateert immers van 04/07/2017, dat is minder dan vijfjaar geleden. Nergens blijkt dat betrokkene beroep wenste te doen op artikel 11 §2, vierde lid. Betrokkene verwijst in haar motivatiebrief naar de scholing van haar minderjarig kind, en vertelde aan het loket van de gemeente Lebbeke dat ze absoluut niet de intentie heeft om terug te keren naar Italië. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet elders kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Het minderjarige kind woont bij zijn moeder. Uit het dossier blijkt nergens een bijzondere band met de vader, niettegenstaande aan betrokkene gevraagd is om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantoont (onze brief dd. 20/11/2019). Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen het kind in staat stellen om in nauw contact te blijven met zijn vader. Betrokkene woont nog maar sinds 04/07/2017 in België, dat is minder dan 5 jaar. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt, of het land van de verblijfstitel langdurig ingezetene. Het is ondenkbaar dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst of het land waarvan ze de verblijfskaart als langdurig ingezetene heeft.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting vraagt van de advocaat van de verzoekende partij om de terugbetaling van het teveel betaalde rolrecht aangezien ze verklaart driemaal rolrecht te hebben betaald.

Uit nazicht van de stukken blijkt dat echter slechts eenmaal rolrecht werd betaald. Er kan dan bijgevolg ook niet op het verzoek worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 115 2 Vreemdelingenwet Schending van artikel 8 EVRM; Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet samenlezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn; Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelt dat: "artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie. In casu wordt niet betwist dat verzoekster reeds meer dan 3 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Het staat onbetwistbaar vast dat verzoekster al die jaren in België een goed uitgebouwd privé-leven in België heeft, zij Nederlands leerde, zich inburgerde, werkte, een uitgebreid sociaal netwerk ontwikkelde en dat haar zoon hier school loopt.

2) Dan dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt. In casu maakt de bestreden beslissing een einde aan het recht op verblijf van verzoekster én van haar minderjarige zoon. Het betreft een beëindiging van een voortgezet verblijf. Er is in se inmenging en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM toegepast te worden. Het recht op privé- en gezinsleven is niet absoluut m.a.w. de inmenging door tegenpartij is toegestaan voor zover ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving. Tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds. De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoekster, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft. In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een dergelijke balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet welk doel, zijnde het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land of het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, door tegenpartij wordt nagestreefd. Verzoekster heeft zich tot op heden steeds als een voorbeeldig burger gedragen. Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verwijdering van verzoekster noodzakelijk is om één van de redenen voorzien door artikel 8 EVRM, tweede lid. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt het privé- en gezinsleven. Artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement"

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)" De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt: " Art 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Verzoekster woont in België sinds drie jaar met haar gezin. Zij is uit de echt aan het scheiden van haar echtgenoot, met een procedure voor de Belgische rechtbanken. Het gaat om een echtscheiding met onderlinge toestemming. Met betrekking tot de zoon U., die 14 jaar oud is, is er een co-ouderschapsregeling. De verwerende partij is daarvan op de hoogte. U. zal deels bij zijn mama, deels bij zijn papa wonen. Dit is informatie die verwerende partij kende, en die zij zelf in de bestreden beslissing heeft opgenomen. Nochtans is hier geenszins rekening mee gehouden. De bestreden beslissing stelt enerzijds dat de heer D. aan de politie verklaard heeft: "Inzake hun zoon hanteren zij een mondelinge co-ouderschapsregeling". Langs de andere kant stelt de beslissing: "Uit het dossier blijkt nergens een bijzondere band met de vader, niettegenstaande aan betrokkene gevraagd is om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de familieband aantoont (onze brief dd. 20/11/2019)" Men verwijt verzoekster dat zij geen informatie aanbracht over de relatie tussen haar zoon en diens vader. Maar dat is uiteraard geen excuus om met deze relatie, waar men kennis van heeft, geen rekening te houden. Een co-ouderschapsregeling is een regeling waarin beide ouders samen instaan voor de opvoeding van een kind, en het kind afwisselend bij één van de ouders verblijft. Een schoolgaand kind kan niet afwisselend bij beide ouders wonen, als die in verschillende landen wonen. In casu is geen rekening gehouden met de co-ouderschapsregeling van de zoon van verzoekster. Artikel 73/13 van de vreemdelingenwet refereert allicht naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt: 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. De beslissing is genomen ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige zoon. De beslissing gaat in tegen het vonnis van de familierechtbank, dat een co-ouderschapsregeling oplegt. De bestreden beslissing schendt het recht op een gezinsleven voor de minderjarige zoon van verzoekster. Verwerende partij was op de hoogte van de co-ouderschapsregeling, die intussen ook aan de rechtbank werd voorgelegd ter bekrachtiging. Dit is manifest in strijd met artikel 73/13 van de Vreemdelingenwet, te meer daar de bestreden beslissing wel melding maakt van zowel de zoon als de co-ouderschapsregeling. Zij schendt eveneens artikel 11 §3, daar geen rekening werd gehouden met de familiebanden tussen U. en zijn vader. Het is voor een 14jarige jongen zeer moeilijk om uit zijn context gerukt te worden en naar een ander land te moeten verhuizen, zeker als één ouder nog in België zal wonen. U. heeft in België zijn vrienden en vriendinnen, heeft hobbies en gaat graag naar school. De bestreden beslissing heeft een immense invloed op het bestaan van U. Het is evident onzorgvuldig en onredelijk dat met zijn belang geen enkele rekening werd gehouden. Uw Raad oordeelde reeds als volgt in het arrest nr. 121.015 van 20 maart 2014: "

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/15/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (cf. Pb.L. 24 december 2008, af. 348,98.)

In deze context is het van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt: 'De rechten van het kind: 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang

gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

'1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de Instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)".

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van richtlijn 2008/15/EG. De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: 'Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.(...) cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C, 14 december 2007, afl. 303, 17.). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: "Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by 'public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and Judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. 1' (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of Implementation of the Convention on the Rights of the Child. 27 november 2003, CRC/GC/2003/S, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag. Het is niet betwist dat verweerder inderdaad op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige dochter van verzoekster. Verweerder meent dat wel omtrent het gezinsleven zou gemotiveerd zijn in de bestreden beslissing omdat er wordt gesteld dat verzoekster niet aantoonbaar ten laste te zijn van haar dochter. De Raad ziet niet in hoe deze vaststelling kan beschouwd worden als een motivering waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met het gezinsleven, laat staan het hoger belang van dit zevenjarig kind. (...)

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden (wij onderlijnen).

"1 In casu dient eenzelfde redenering te worden toegepast nu tegenpartij bij het nemen van de bestreden beslissing aangaande verzoekster rekening diende te houden met het hoger belang van haar minderjarige zoon, die reeds meer dan 3 jaar in België verblijft, hier school loopt, Nederlands spreekt en bijzonder goed geïntegreerd is. De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met het belang van U., noch met zijn gezinsleven. De zorgplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan."

3.1.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en betoogt daarbij dat zij reeds meer dan drie jaar in België verblijft en er een goed uitgebouwd privéleven heeft. Zij leerde Nederlands, heeft een uitgebreid sociaal netwerk ontwikkeld en haar zoon gaat hier naar school. De bestreden beslissing maakt een einde aan het recht op verblijf van verzoekster en haar zoon, waarbij

het niet gaat om een eerste binnenkomst maar om een beëindiging van een voortgezet verblijf. Aldus diende er een belangenafweging overeenkomstig artikel 8, tweede lid, van het EVRM te worden gemaakt. Verzoekster voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er werd overgegaan tot een belangenafweging. Zij voert daarnaast ook de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er zou geen rekening zijn gehouden met het belang van het kind en met het gezinsleven. Zij voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat er een mondelinge co-ouderschapsregeling werd afgesproken zoals zij verklaarde aan de politie, terwijl de bestreden beslissing stelt dat uit het dossier nergens blijkt dat er een bijzondere band zou zijn met de vader van het kind. Verzoekster voert verder aan dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van de relatie van de vader met het kind en dat hier dan ook rekening mee moest worden gehouden.

3.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing een "*beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten*" betreft. Er werd in het huidige stadium aldus enkel overgegaan tot de intrekking van het verblijf en vooralsnog werd geen bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. In de mate in het middel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd, is het middel bijgevolg niet dienstig.

De bestreden beslissing tot intrekking van verblijf is gesteund op artikel 11 § 2, 2°, van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Waar verzoekster terecht aanvoert dat de bestreden beslissing een beëindiging van een recht op verblijf inhoudt en aldus een belangenafweging overeenkomstig artikel 8.2 van het EVRM moest gebeuren, merkt de Raad vooreerst op dat de wetgever zelf heeft bepaald binnen welke perken het verblijfsrecht nog kan worden ingetrokken. Een afweging werd aldus reeds doorgevoerd in de toepasselijke wetsbepaling zelf (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Te dezen voorziet artikel 11, §2, 2°, in de mogelijkheid om gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel, het verblijfsrecht te beëindigen wanneer de vreemdeling die vervoegd wordt niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt. Het zesde lid van artikel 11, §2 voorziet daarbij dat alvorens de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf te nemen, de gemachtigde rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken personen, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of sociaal-culturele banden in het land van herkomst.

Wat dit laatste betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Op 20/11/2019 stelde onze dienst een brief op waarin we bewijzen opvroegen die onze dienst moeten toelaten om de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht." In deze brief stipuleerde onze dienst dat de reden van mogelijke intrekking het ontbreken van de gezinscel is. Het stond betrokkene dus vrij om alle bewijzen en informatie over te maken over de situatie van haar oorspronkelijke reden van verblijf, nl. gezinshereniging met haar echtgenoot. In het kader van de ontbrekende gezinscel maakten we eveneens op 20/11/2019 een brief op aan de gemeente Dendermonde en Lebbeke waarin we vroegen

om betrokkene en de referentiepersoon apart uit te nodigen en hun bevindingen aan ons over te maken. Op 20/11/2019 ontving onze dienst een mail van de gemeente Dendermonde, en op 21/11/2019 een bericht van de gemeente Lebbeke. Op basis van de deze informatie stelden wij een chronologisch overzicht op: "28/01/2018 (nota bene slechts 2 maanden na het verkrijgen van haar A-kaart): betrokkene verklaarde aan het loket van Lebbeke dat ze zou scheiden en dat de referentiepersoon een relatie heeft met iemand anders. Betrokkene informeerde naar verluidt naar de voorwaarden van een eigen statuut op basis van tewerkstelling. "27/05/2019: bij de vraag tot verlenging van haar verblijfskaart wordt een woonstcontrole aangevraagd. "18/06/2019: de politie merkt tijdens de woonstcontrole op dat betrokkenen terug samen wonen sinds 17/05/2019 (dixit betrokkene). Zowel betrokkene als de referentiepersoon vertellen hetzelfde verhaal aan de wijkagent dat ze de relatie een nieuwe kans wilden geven, doch bleek achteraf dat betrokkene de adreswijziging naar Dendermonde al had aangevraagd. De informatie over de aangevraagde adreswijziging kwam onze dienst pas op 20/11/2019 te weten. °16/07/2019: aflevering van de A-kaart °16/10/2019: betrokkene en zoon verhuisden officieel naar Dendermonde. °27/11/2019: onze dienst krijgt een mail van de gemeente Dendermonde met een bericht van de politie waaruit blijkt dat betrokkenen toch een tijd definitief uit elkaar zijn, en dat de vaststellingen van juni 2019 een misverstand waren: "D.S. deelt onze diensten mee dat hij en D.R. definitief uit elkaar zijn. Inzake hun zoon hanteren zij een mondelinge co-ouderschapsregeling. [...] Wanneer wij D.S. confronteren met onze vaststellingen, deelt hij onze diensten mee dat dit een misverstand betrof omwille van zijn gebrek aan voldoende kennis van de Nederlandse taal. Hij en R. waren al uit elkaar, maar tussen hen w/as hierdoor geen ruzie meer."(Kennisgeving Politie Lebbeke, verslag dd. 25/11/2019) Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd. Betrokkene ondertekende op 27/11/2019 onze brief. Als reactie hierop werden op 13/12/2019 onderstaande documenten aan ons overgemaakt: - blanco bewijs van goed gedrag en zeden van betrokkene (dd. 13/12/2019) -verblijfskaart van langdurig ingezetene uit Italië, afgegeven op 07/11/2016 -loonfiches van januari t.e.m. oktober 2019 -bijvoegsel aan de arbeidsovereenkomst dd. 30/08/2019 waarbij betrokkene vanaf 02/09/2019 i.p.v. 32u/week naar 35u/week zal werken - attest van inburgering, waarbij betrokkene slaagde voor Maatschappelijke Oriëntatie, Nederlands niveau A1 mondeling en schriftelijk, en Nederlands niveau A2 mondeling en schriftelijk (dd. 05/07/2018) -niet betekend huurcontract zonder registratie, op naam van "dhr. T", en "mevrouw N.". Het is onduidelijk indien dit betrokkene inhoudt -kopie van de Belgische verblijfskaart - ongedateerde motivatiebrief waarin betrokkene haar werk, het onderwijs van haar zoon, de inburgeringscursus en haar actieve deelname aan de samenleving aanhaalt -attest aansluiting bij de mutualiteit LM Plus dd. 03/12/2019, enkel van betrokkene -attest niet ten laste van het OCMW dd. 03/12/2019 van betrokkene Tot op heden hebben wij geen andere documenten ontvangen. Betrokkene maakte geen documenten over in verband met haar oorspronkelijke reden van verblijf, nl. gezinshereniging, terwijl deze uitdrukkelijk werden opgevraagd (onze brief dd. 20/11/2019). De voorgelegde loonfiches en het arbeidscontract met toevoeging tonen aan dat betrokkene wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar kind. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst of in een ander land waar ze verblijfsrecht heeft op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling (zoals ze eerder al had aangegeven) dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen. In haar motivatiebrief zegt betrokkene dat ze een avondcursus voor schoonheidsverzorging in Lokeren volgt. Onze dienst heeft hier geen bewijs van ontvangen. We weten dus niet of ze effectief gaat en bovendien duidt dit niet op een bijzondere integratie. Indien betrokkene zich graag verder schoolt kan dat ook in land van herkomst of in een ander land waar ze verblijfsrecht heeft. Het bewijs dat betrokkene wel Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, tonen niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Ook het bewijs van goed gedrag en zeden, het huurcontract, het attest van aansluiting bij van de mutualiteit, en het attest van het OCMW zijn geen bewijzen van bijzondere integratie of doen geen afbreuk aan deze vaststelling. In haar brief zegt betrokkene ook dat ze actief wil deelnemen aan onze maatschappij en dat bewijst ze door te werken. Op zich is dit een positieve wending in haar dossier, maar dit ontslaat haar niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Artikel 11 bepaalt: 5 jaar na afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis §§3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijs dat de aanvraag werd ingediend. De afgifte van de bijlage 41 bis dateert immers van 04/07/2017, dat is minder dan vijfjaar geleden. Nergens blijkt dat betrokkene beroep wenste

te doen op artikel 11 §2, vierde lid. Betrokkene verwijst in haar motivatiebrief naar de scholing van haar minderjarig kind, en vertelde aan het loket van de gemeente Lebbeke dat ze absoluut niet de intentie heeft om terug te keren naar Italië. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet elders kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Het minderjarige kind woont bij zijn moeder. Uit het dossier blijkt nergens een bijzondere band met de vader, niettegenstaande aan betrokkene gevraagd is om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantoont (onze brief dd. 20/11/2019). Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen het kind in staat stellen om in nauw contact te blijven met zijn vader. Betrokkene woont nog maar sinds 04/07/2017 in België, dat is minder dan 5 jaar. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt, of het land van de verblijfstitel langdurig ingezetene. Het is ondenkbaar dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst of het land waarvan ze de verblijfskaart als langdurig ingezetene heeft. (eigen onderlijning)

De Raad merkt op dat de maatregel tot beëindiging van verblijf bij wet is voorzien. Wat betreft de proportionaliteit en de noodzakelijkheid van de maatregel heeft de wetgever aan het bestuur een beoordelingsbevoegdheid binnen de perken van het eerste verblijf van vijf jaar toegekend. Verzoekster werd in dit verband uitgenodigd om de elementen met betrekking tot “de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst” over te maken.

Gevolg gevend aan de uitnodiging van 20 november 2019 maakte verzoekster volgende stukken over: bewijs van goed gedrag en zeden, verblijfskaart uit Italië, loonfiches, een arbeidsovereenkomst, een attest van inburgering, een huurcontract, een kopie van de Belgische verblijfskaart, een motivatiebrief waarin verzoekster wijst op haar werk, het onderwijs van haar zoon, de inburgeringcursus en haar deelname aan de samenleving, een aansluiting bij het ziekenfonds en een attest van het OCMW.

Met betrekking tot het co-ouderschap blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster hiervan melding heeft gemaakt tegenover de politie. Verzoekster merkt aldus terecht op dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was. Het ging daarbij echter om algemene en mondelinge verklaringen, zonder dat daarbij de precieze omstandigheden van dit co-ouderschap werden toegelicht. Er kan de verwerende partij bijgevolg geen onzorgvuldigheid worden verweten wanneer zij bij brief van 20 november 2019 aan verzoekster heeft gevraagd om de elementen die een intrekingsbeslissing in de weg kunnen staan, nader uiteen te zetten. Verzoekster heeft enkel elementen met betrekking tot haar integratie-inspanningen en tewerkstelling overgemaakt. Ook waar verzoekster in het middel verwijst naar een vonnis van de familierechtbank waarin de co-oudersschapsregeling werd vastgesteld, blijkt niet dat verzoekster de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gesteld.

De verwerende partij heeft de door verzoekster voorgebrachte elementen besproken in het kader van een belangenafweging. Waar de verwerende partij hierbij stelt dat geen bijzondere band met de vader werd aangetoond, heeft de verwerende partij de stukken van het administratief dossier niet miskend, noch kan haar daarbij een onzorgvuldige feitenvinding worden verweten. De verwerende partij vervolgt dat het contact met de vader bijgevolg kan worden verdergezet via moderne communicatiemiddelen, dat verzoekster minder dan vijf jaar in België verblijft en dat zij wellicht nog banden in het land van herkomst heeft.

Verzoekster toont dan ook niet dat de verwerende partij, aan de hand van de elementen waarvan zij bij het nemen van de bestreden beslissing redelijkerwijze kennis kon hebben, bij de belangenafweging onzorgvuldig te werk is gegaan of dat haar beoordeling disproportioneel is.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet en van het recht om niet gediscrimineerd te worden. Schending van artikel 14 en 8 EVRM. Schending van het artikel 1 1 van richtlijn 2003/109/EG

De tweede overweging van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, bepaalt dat "de juridische status van onderdanen van derde landen meer in overeenstemming moet worden gebracht met die van de onderdanen van de lidstaten, en dat iemand die gedurende een nader te bepalen periode legaal in een lidstaat heeft verbleven en een vergunning tot langdurig verblijf heeft, in deze lidstaat een aantal uniforme rechten zou moeten verkrijgen die zo dicht mogelijk bij de rechten van EU-burgers liggen".

In haar twintigste overweging bepaalt deze richtlijn 2003/ 1 09/EG: "Gezinsleden moeten zich eveneens in de andere lidstaat kunnen vestigen, samen met de langdurig ingezetene, zodat het gezinsverband blijft gehandhaafd en de uitoefening van het recht van verblijf voor langdurig ingezetenen niet wordt belemmerd. Met betrekking tot de gezinsleden die toestemming kunnen krijgen om langdurig ingezetenen te vergezellen of zich bij hen te voegen, moeten de lidstaten bijzondere aandacht besteden aan de situatie van gehandicapte meerderjarige kinderen en van eerstegraads verwanten in rechtstreekse opgaande lijn die ten laste van deze gezinsleden komen. Artikel 1 1 van dezelfde richtlijn verbiedt discriminatie van langdurig ingezetenen. Verzoekster vestigde zich als gezinshereniger met haar echtgenoot, die langdurig ingezetene is in de EU, net als zij. Ze vormt een gezinscel met de heer D. en hun zoon U. RW arrest nr. 121.015 van 20 maart 2014 in de zaak RW 141 251 /II Als langdurig ingezetene dient verzoekster over dezelfde rechten te beschikken als EU onderdanen. Echter kan men vaststellen dat de bestreden beslissing voor een EU-onderdaan niet conform de rechtspraak van het Hof van Justitie zou zijn. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld:

«Hef Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13februari 1985, 120Diatta, 267/83, Jurispr., blz.567, punten20 en 22)» (HvJ, 8november 2012, C-40/1 1, lida,punt58) Dezelfde interpretatie dient te gebeuren in het geval van gezinshereniging met een langdurig ingezetene. In casu is er nog geen echtscheidingsvonnis, zodat, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, er geen einde kan gemaakt worden aan het verblijf van verzoekster. Zelfs indien er een echtscheiding zou zijn, dan nog kan verzoeksters verblijf niet ingetrokken worden, aangezien de zoon van verzoekster gemeenschappelijk met haar ex-man wordt opgevoed en hij nog schoolgaande is. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan de echtscheiding tussen de ouders dit geen reden zijn om een einde te maken aan je verblijfsrecht van de partner die het hoederecht heeft over het kind. (HvJ 8 november 201 2, C-40/1 1, lida, punt 58 en HvJ 1 3 februari 1 985, 267/83, Diatta, punten 20-22).

Het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121 /201 3 van 26 september 201 3 (zie overweging B.36.8). Uit rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de verzorgende ouder het verblijfsrecht zelfs behoudt na de meerderjarigheid van het kind (Hof van Justitie 23 februari 201 0, Ibrahim en Teixeira, C 480/08 en C 31 0/08). In zo een geval zal DVZ dus geen einde maken aan het verblijfsrecht. Aangezien de statuten van langdurig ingezetene in de EU, en de EU-onderdanen zo dicht mogelijk bij elkaar dienen te liggen en er geen discriminatie mag zijn tussen beide administratieve situaties, kan het verblijf van verzoekster niet ingetrokken worden. Er is discriminatie tussen EU-onderdanen en langdurig ingezetenen, daar het verblijf van de echtgenoot van een EU onderdaan na echtscheiding onder bepaalde voorwaarden niet kan worden ingetrokken, hetgeen voor langdurig ingezetenen niet het geval is. Het gaat om een ongelijke behandeling van twee categorieën van personen, die zich in een gelijkaardige situatie bevinden. Het gaat om een gelijkaardige situatie daar het gaat om buitenlanders die gebruik kunnen maken van het vrij verkeer van personen in de Europese Unie en wiens familie hen kan vervoegen. Ook de situatie van de vervoegde familie is dus gelijkaardig. Artikel 42quater §4 bepaalt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1e of 2°,

dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2U, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;"

De ex- partner van een Eu-onderdaan die zich in de situatie van verzoekster zou bevinden, kan haar verblijfsrecht niet verliezen. Nochtans is er geen objectieve reden voor een verschillende behandeling. Het gaat dan ook over discriminatie. De discriminatie is in strijd met de grondwet. Er dient een grondwetsconforme interpretatie te gebeuren van de wet. Minstens dient een prejudiciële vraag gesteld te worden aan het Grondwettelijk Hof over de interpretatie van het artikel 1 3§4, eerste lid, 3, van de Vreemdelingenwet, bij voorbeeld de volgende:

"Schendt het artikel 1 3§4, eerste lid, 3 de artikelen 1 0 en 11 van de Grondwet, waar het verblijfsrecht van de familieleden van een langdurig ingezetene in de Europese Unie kan ingetrokken worden wanneer het werkelijke huwelijks- of gezinsleven, dat langer dan drie jaar heeft geduurd, met de vreemdeling die vervoegd wordt niet meer bestaat, en wanneer er een gemeenschappelijk schoolgaand kind is, waarvoor de ex-echtgenoot (of gelijkgestelde partner) van de langdurig ingezetene het recht van bewaring heeft, terwijl de ex-echtgenoot (of gelijkgestelde partner) van een EU onderdaan het verblijfsrecht in België zou behouden." De geest van de richtlijn over langdurig ingezetene is er één die uitgaat van de gelijkaardigheid van de statuten EU-onderdaan, en EU-langdurig ingezetene. De bedoeling is dat de beide statuten dezelfde rechten genereren. De bestreden beslissing gaat hier lijnrecht tegen in. Artikel 1 1 van de Richtlijn 2003/1 09/EG verleent aan de kinderen van langdurig ingezetenen die in een andere lidstaat komen werken dezelfde rechten als de onderdanen van de lidstaat, onder meer wat betreft onderwijs. In casu echter zal U. niet langer onderwijs in België mogen genieten.

De bestreden beslissing stelt dat hij maar in Italië naar school moet gaan. Dit is in strijd met artikel 1 1 van de Richtlijn 2003/109/EG en het discriminatieverbod dat erin ingeschreven staat. Artikel 1 1 van de richtlijn bepaalt:

"Gelijke behandeling 1. Langdurig ingezetenen genieten op de volgende gebieden dezelfde behandeling als de eigen onderdanen:

- a) werk als werknemer of zelfstandige, mits dit werk niet impliceert dat, al is het maar incidenteel, wordt deelgenomen aan de uitoefening van het openbaar gezag; hierbij is inbegrepen de toegang tot de arbeidsvoorwaarden, ook wat betreft salariering en ontslag;
- b) onderwijs en beroepsopleiding, met inbegrip van studietoelagen en -beurzen, overeenkomstig het nationale recht;
- c) erkenning van beroepsdiploma's, -certificaten en andere titels, overeenkomstig de van toepassing zijnde nationale procedures;
- d) sociale zekerheid, sociale bijstand en sociale bescherming zoals gedefinieerd in de nationale wetgeving;
- e) fiscale voordelen;
- f) toegang tot goederen en diensten en de levering van voor het publiek beschikbare goederen en diensten, alsmede tot procedures voor het verkrijgen van huisvesting;
- g) vrijheid van vereniging en aansluiting bij of participatie in een werkgevers- of werknemersorganisatie of een andere organisatie waarvan de leden een bepaald beroep uitoefenen, met inbegrip van de door dergelijke organisaties verschaftte voordelen, zonder dat wordt geraakt aan de nationale bepalingen inzake openbare orde en binnenlandse veiligheid;
- h) vrije toegang tot het gehele grondgebied van de betrokken lidstaat, binnen de beperkingen die om redenen van veiligheid door de nationale wetgeving worden opgelegd.

2. De betrokken lidstaat mag de gelijke behandeling ten aanzien van de punten b), d), e), f) en g), van lid 1 beperken tot gevallen waarin de geregistreerde of gebruikelijke verblijfplaats van de langdurig ingezetene of van de gezinsleden voor wie hij voordelen opeist, op het grondgebied van de lidstaat in kwestie is gelegen.

3. De lidstaten mogen de gelijke behandeling volgens onderstaande bepalingen beperken:

- a) de lidstaten mogen beperkingen inzake de toegang tot werk als werknemer of als zelfstandige handhaven indien deze activiteiten, overeenkomstig bestaande nationale of communautaire wetgeving, voorbehouden zijn aan eigen onderdanen, aan burgers van de EU of van de EER; b) de lidstaten mogen voor toegang tot onderwijs en opleiding een bewijs van een passende taalvaardigheid eisen. Voor toegang tot de universiteit kan worden verlangd dat aan specifieke onderwijsvoorwaarden wordt voldaan.

4. De lidstaten kunnen, als het om sociale bijstand en sociale bescherming gaat, de gelijke behandeling beperken tot de belangrijkste prestaties.

5. De lidstaten mogen besluiten toegang te verlenen tot bijkomende voordelen op de in lid 1 bedoelde gebieden. De lidstaten mogen ook besluiten tot gelijke behandeling op niet door lid 1 bestreken gebieden."

Verzoekster verwijst naar het arrest *Teixeira van het Hof van Justitie*, dat dezelfde redenering hanteert met betrekking tot het artikel 12 van richtlijn 2004/38."

3.2.2. Verzoekster verwijst naar de tweede en de twintigste overweging van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen en naar artikel 11 van dezelfde richtlijn en voert daarbij aan dat zij als gezinslid van een langdurig ingezetene over dezelfde rechten moet beschikken als een familielid van een burger van de Unie.

Artikel 11 van de richtlijn 2003/109/EG luidt:

*"Artikel 11
Gelijke behandeling*

1. Langdurig ingezetenen genieten op de volgende gebieden dezelfde behandeling als de eigen onderdanen:

a) werk als werknemer of zelfstandige, mits dit werk niet impliceert dat, al is het maar incidenteel, wordt deelgenomen aan de uitoefening van het openbaar gezag; hierbij is inbegrepen de toegang tot de arbeidsvoorwaarden, ook wat betreft salariëring en ontslag;

b) onderwijs en beroepsopleiding, met inbegrip van studietoelagen en -beurzen, overeenkomstig het nationale recht;

c) erkenning van beroepsdiploma's, -certificaten en andere titels, overeenkomstig de van toepassing zijnde nationale procedures;

d) sociale zekerheid, sociale bijstand en sociale bescherming zoals gedefinieerd in de nationale wetgeving;

e) fiscale voordelen;

f) toegang tot goederen en diensten en de levering van voor het publiek beschikbare goederen en diensten, alsmede tot procedures voor het verkrijgen van huisvesting;

g) vrijheid van vereniging en aansluiting bij of participatie in een werkgevers- of werknemersorganisatie of een andere organisatie waarvan de leden een bepaald beroep uitoefenen, met inbegrip van de door dergelijke organisaties verschaft voordelen, zonder dat wordt geraakt aan de nationale bepalingen inzake openbare orde en binnenlandse veiligheid;

h) vrije toegang tot het gehele grondgebied van de betrokken lidstaat, binnen de beperkingen die om redenen van veiligheid door de nationale wetgeving worden opgelegd.

2. De betrokken lidstaat mag de gelijke behandeling ten aanzien van de punten b), d), e), f) en g), van lid 1 beperken tot gevallen waarin de geregistreerde of gebruikelijke verblijfplaats van de langdurig ingezetene of van de gezinsleden voor wie hij voordelen opeist, op het grondgebied van de lidstaat in kwestie is gelegen.

3. De lidstaten mogen de gelijke behandeling volgens onderstaande bepalingen beperken:

a) de lidstaten mogen beperkingen inzake de toegang tot werk als werknemer of als zelfstandige handhaven indien deze activiteiten, overeenkomstig bestaande nationale of communautaire wetgeving, voorbehouden zijn aan eigen onderdanen, aan burgers van de EU of van de EER;

b) de lidstaten mogen voor toegang tot onderwijs en opleiding een bewijs van een passende taalvaardigheid eisen. Voor toegang tot de universiteit kan worden verlangd dat aan specifieke onderwijsvoorwaarden wordt voldaan.

4. De lidstaten kunnen, als het om sociale bijstand en sociale bescherming gaat, de gelijke behandeling beperken tot de belangrijkste prestaties.

5. De lidstaten mogen besluiten toegang te verlenen tot bijkomende voordelen op de in lid 1 bedoelde gebieden.

De lidstaten mogen ook besluiten tot gelijke behandeling op niet door lid 1 bestreken gebieden.”

De Raad merkt op dat artikel 11.1 van de richtlijn 2003/109/EG uitdrukkelijk de rechten vernoemt waarbij gelijke behandeling verplicht is. Het betreft hierbij sociale rechten als werknemer of zelfstandige, de toegang tot onderwijs, fiscale behandeling en dergelijke meer. Artikel 11.2 tot 11.5 bepaalt op welke gebieden deze gelijke behandeling kan worden beperkt of uitgebreid. Uit deze bepaling blijkt niet dat het recht op gezinshereniging van langdurig ingezetenen aan dezelfde regels moet worden onderworpen als de Unieburgers zelf. Uit het feit dat de kinderen van de langdurig ingezetene dezelfde toegang tot scholing hebben als de eigen onderdanen, volgt niet dat omwille hiervan een recht op verblijf moet worden toegekend.

Het recht op gezinshereniging voor de nauwe gezinsleden van langdurig ingezetenen die reeds tot verblijf gemachtigd werden in een andere lidstaat, wordt geregeld door artikel 16.1. van richtlijn 2003/109/EG. Overeenkomstig deze bepaling kunnen deze gezinsleden toestemming krijgen om de langdurig ingezetene te vergezellen en zich bij hem te voegen, wanneer zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2003/86/EG (verder: de Gezinsherenigingsrichtlijn).

Artikel 4.1. van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt dat de daarin opgesomde gezinsleden de toestemming tot verblijf krijgen op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan. Uit artikel 16.(b) van de Gezinsherenigingsrichtlijn blijkt de verblijfstitel van een gezinslid kan worden ingetrokken wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden. De Raad dient aldus te besluiten dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met de desbetreffende Europese richtlijnen en dat artikel 11, § 2, van de vreemdelingenwet wel degelijk van toepassing was op verzoeksters situatie.

Ook uit de door verzoekster aangehaalde overwegingen nrs. (2) en (20) uit de richtlijn 2003/109/EG, kan niet worden afgeleid dat de gezinsleden van een langdurig ingezeten derdelander over dezelfde rechten zouden beschikken als de familieleden van een Unieburger. Er blijkt uit deze overwegingen enkel dat de richtlijn tot doel heeft voor langdurig ingezetenen een aantal uniforme rechten te voorzien als voor de Unieburgers en dat de gezinsleden eveneens het recht moeten hebben zich in een andere lidstaat te vestigen. Zoals hoger uiteengezet voorziet artikel 16.1 wel degelijk in een specifieke regeling voor verzoeksters situatie en is de toepassing van artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet niet strijdig met de bepalingen van deze richtlijn.

Verzoekster verwijst verder naar het arrest van het Hof van Justitie van 13 februari 1985 C-267/83, *Diatta*, en het arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2012 C-40/11, *lida*, en voert op grond hiervan aan dat zolang de echtscheiding niet is uitgesproken, het afgeleid verblijfsrecht behouden blijft. Zij verwijst vervolgens naar het arrest van het Hof van Justitie van 23 februari 2010 C-480/09 en C-310/08, *Ibrahim en Teixeira*, waarin werd geoordeeld dat het verblijfsrecht van de verzorgende ouder behouden moet blijven, ook na de meerderjarigheid van de kinderen.

De Raad merkt op dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak betrekking heeft op de rechtspositie van familieleden van burgers van de Unie, waarin telkens wordt nagegaan of de beperkingen aan het verblijfsrecht van de familieleden van de Unieburger eveneens afbreuk doen aan de rechten van de Unieburger zelf. Verzoeksters situatie valt echter, zoals hoger reeds vastgesteld, niet onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn, noch van de artikelen 20 of 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, maar onder het toepassingsgebied van de gezinsherenigingsrichtlijn. Artikel 16.1. (b) van de gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt dat de lidstaten het verblijf van het gezinslid mogen intrekken of weigeren te verlengen wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden. Deze bepaling werd omgezet in artikel 11, §2, 2°, van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing

gesteund is. Verzoekster kan zich dus niet nuttig beroepen op de jurisprudentie die betrekking heeft op de familieleden van Unieburgers.

Waar verzoekster aanvoert dat er sprake is van ongelijke behandeling en discriminatie kan zij niet worden bijgetreden. Zoals hoger uiteengezet volgt uit de bespreking van de relevante Europese regelgeving geenszins dat de rechtspositie van gezinsleden van langdurig ingezetenen identiek zou moeten zijn als die van gezinsleden van Unieburgers. Verzoekster wordt dan ook niet bijgetreden waar zij aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat zij aanspraak kan maken op een soortgelijke toepassing als artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, waarbij een echtgenoot van een Unieburger het verblijfsrecht kan behouden indien het huwelijk drie jaar heeft geduurd. Verzoekster bevindt zich als familielid van een langdurig ingezeten derdelander in een andere rechtspositie dan een Unie van de burger en ontleent haar rechten uit een andere Europese regelgeving. Bovendien voorziet artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet wel degelijk een regeling waarbij het recht op verblijf kan worden behouden en wordt de mogelijkheid tot intrekking beperkt tot een termijn van vijf jaar na het indienen van de aanvraag om gezinshereniging.

Waar verzoekster aanvoert dat er sprake is van een ongelijke behandeling, blijkt uit hogerstaande uiteenzetting dat de familieleden van een burger van de Unie en de familieleden van langdurig ingezetenen moeten worden beschouwd als afzonderlijke categorieën. Overeenkomstig artikel 26, §2, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, acht de Raad het dan ook niet relevant in te gaan op de prejudiciële vraag.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending van artikel 1004/1, §1 van het Gerechtelijk Wetboek. Schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, in combinatie met artikel 8 EVRM. Schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 1004/1 §1 van het Gerechtelijk Wetboek leest:

"Art. 1004/1.1' § 1. [2 Elke minderjarige heeft het recht gehoord te worden door een rechter in materies die hem aanbelangen aangaande de uitoefening van het ouderlijk gezag, de verblijfsregeling en het recht of het persoonlijk contact. Hij heeft het recht om te weigeren gehoord te worden.]"

Verwerende partij neemt een beslissing die ervoor zorgt dat de verblijfsregeling en het recht of het persoonlijk contact tussen U. en zijn vader geheel zullen veranderen. Op geen enkel moment heeft de administratie contact opgenomen met U. of zijn ouders om zich van de mening van U. te vergewissen. Hoewel het hier een administratie is, en niet een rechtbank, is duidelijk dat wanneer een beslissing genomen wordt over de verblijfsregeling (en dus het verblijf van een kind bij de ouders na een scheiding), het kind gehoord moet worden. De mening van U. is ten eerste relevant, en kan niet vervangen worden door een vraag gericht aan de mama van U. Het feit dat de mening van U. nergens in rekening wordt genomen in de bestreden beslissing, is ten eerste onzorgvuldig.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

"Lid 1 De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid. Lid 2 Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht."

Gelet op de duidelijkheid van dit artikel, heeft het directe werking. Ieder kind heeft het recht zijn mening te geven over zaken die hem/haar aangaan. Die mening moet serieus genomen worden. In casu is in geen enkel opzicht naar de mening van U. gevraagd, noch is er rekening mee gehouden. Men kan de brief om verduidelijkingen over haar situatie, gericht door verwerende partij aan verzoekster, niet beschouwen als het horen van haar minderjarige zoon. Kinderen hebben het recht om hun mening te geven over beslissingen die hen aangaan. Zulks gebeurde in casu niet. De huidige beslissing zal ervoor zorgen dat U. niet langer afwisselend bij zijn papa en zijn mama zal kunnen wonen. Verwerende partij grijpt zeer ernstig in in de leefwereld van U., maar hoort hem niet. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag. Er is geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle belangen van het kind. Het onderzoek naar het belang van U. gebeurde minstens niet zorgvuldig. De motivering faalt dan ook."

3.3.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1004/1, §1, van het Gerechtelijk Wetboek. Zij voert aan dat de minderjarige het recht heeft om gehoord te worden door een rechter in materies die hem aanbelangen aangaande de uitoefening van het ouderlijk gezag, de verblijfsregeling en het recht op persoonlijk contact. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 1004/1 van het gerechtelijk wetboek betrekking heeft op het horen van de minderjarige in het kader van een gerechtelijke procedure en niet van toepassing is op de organen van actief bestuur.

Wat betreft artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, dat bepaalt dat het kind moet gehoord worden in iedere bestuurlijke en gerechtelijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoekster, als wettelijk vertegenwoordigster van haar zoon, bij brief van 20 november 2019 werd uitgenodigd de elementen met betrekking tot het gezinsleven uiteen te zetten. Verzoekster werd aldus, als vertegenwoordigster van haar kind, op nuttige en dienstige wijze in de gelegenheid is gesteld om voor hun belangen op te komen. Verzoekster heeft, hiertoe naar behoren uitgenodigd, de verwerende partij geen inlichtingen verschaft omtrent het feit dat er een regeling van het ouderschap nakende was.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT